

Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ TRIBUNÁLU (desátého senátu)

12. března 2021 *

„Hospodářská a měnová politika – Obezřetnostní dohled nad úvěrovými institucemi –
Úpadkové řízení – Odmítnutí ECB vyhovět žádosti správní rady úvěrové instituce, aby dala
insolvenčnímu správci této instituce pokyn poskytnout advokátovi zplnomocněnému touto radou
přístup do prostor, k informacím, zaměstnancům a zdrojům této instituce – Právní moc autora aktu –
Žaloba po právní stránce zjevně zcela neopodstatněná“

Ve věci T-50/20,

PNB Banka AS, se sídlem v Rize (Lotyšsko), zastoupená O. Behrendsem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Evropské centrální bance (ECB), zastoupené C. Hernández Saseta, F. Bonnardem a V. Hümpfnerem,
jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí ECB ze dne 19. listopadu 2019, kterým se odmítá uložit insolvenčnímu správci žalobkyně povinnost poskytnout advokátovi zplnomocněnému její správní radou přístup do jejích prostor, k informacím, které má k dispozici, jakož i k jejím zaměstnancům a zdrojům,

TRIBUNÁL (desátý senát),

ve složení A. Kornezov, předseda, K. Kowalik-Bańczyk a G. Hesse (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává toto

Usnesení¹

[*omissis*]

* Jednací jazyk: angličtina.

1 – Jsou uvedeny pouze body tohoto usnesení, jejichž zveřejnění Tribunál považuje za účelné.

Právní otázky

[omissis]

K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení

- 25 Žalobkyně nepadá skutečnost, že ECB odmítla udělit insolvenčnímu správci požadovaný pokyn. Přístup do prostor, k informacím, zaměstnancům a zdrojům žalobkyně je nezbytný k tomu, aby se její správní rada mohla zhostit úlohy zastupovat ji v souladu s rozsudkem ze dne 5. listopadu 2019, ECB a další v. Trasta Komercbanka a další (C-663/17 P, C-665/17 P a C-669/17 P, EU:C:2019:923). Tvrdí, že správní rada není schopna ji účinně zastupovat, pokud je advokátovi zplnomocněnému uvedenou radou odepřen přístup k informacím a spisům, které má v držení, jakož i k jejím zdrojům, zejména k jejím finančním zdrojům, které umožňují pokrýt externí právní zastoupení.
- 26 Žalobkyně na podporu své žaloby vznáší pět žalobních důvodů. První žalobní důvod vychází z údajného pochybení ECB spočívajícího v tom, že prohlásila, že nemá pravomoc dát insolvenčnímu správci požadovaný pokyn. Druhý žalobní důvod vychází z porušení práva žalobkyně na účinný opravný prostředek. Třetím žalobním důvodem žalobkyně tvrdí, že bylo porušeno její právo být vyslechnuta. Čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení práva na přiměřené odůvodnění. V rámci pátého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že ECB porušila zásadu *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z údajného pochybení ECB spočívajícího v tom, že prohlásila, že nemá pravomoc dát insolvenčnímu správci požadovaný příkaz

- 27 Žalobkyně v rámci prvního žalobního důvodu tvrdí, že ECB jakožto orgán přímého dohledu nad žalobkyní od okamžiku, kdy byla kvalifikována jako „významná úvěrová instituce“, má pravomoc dát insolvenčnímu správci požadovaný pokyn, zejména na základě lotyšského práva, konkrétně čl. 132¹ odst. 3 Kredītiestāžu likums (zákon o úvěrových institucích) ze dne 5. října 1995 (*Latvijas Vēstnesis*, 1995, č. 163), který stanoví:

„V souladu s pravomocí stanovenou tímto zákonem je [FKTK] oprávněna kontrolovat činnosti insolvenčního správce a jejich soulad s omezeními stanovenými tímto zákonem. Za tímto účelem má zmocněnec [FKTK] právo seznámit se s veškerou dokumentací úvěrové instituce týkající se této úvěrové instituce, jakož i obdržet od insolvenčního správce vysvětlení a veškeré další užitečné informace týkající se úpadkového řízení úvěrové instituce.“

- 28 ECB tedy má povinnost kontrolovat činnosti insolvenčního správce, aby bylo zajištěno dodržování řádné vnitřní správy žalobkyně. Jedním z důležitých úkolů dozorcího orgánu je zaručit, že správní rada bude schopna skutečně plnit své povinnosti. Žalobkyně zdůrazňuje, že její vedení nemůže plnit své povinnosti, dokud nemá přístup do prostor a ke zdrojům této úvěrové instituce.
- 29 Žalobkyně se opírá rovněž o čl. 4 odst. 1 písm. e) nařízení č. 1024/2013 a články 67 a 74 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a o zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. 2013, L 176, s. 338), což jsou ustanovení, která se týkají požadavků na systém vnitřní správy úvěrové instituce. Zdůrazňuje, že zejména z čl. 67 odst. 1 a 2 směrnice 2013/36 vyplývá, že v situaci, kdy úvěrová instituce nezavedla mechanismy správy a řízení vyžadované příslušnými orgány v souladu s vnitrostátními ustanoveními provádějícími článek 74 téže směrnice, může orgán dohledu vydat příkaz, aby odpovědná fyzická nebo právnická osoba upustila od tohoto chování a jeho opakování.

- 30 Z těchto ustanovení vyplývá, že ECB, která nahradila FKTK, má pravomoc dát insolvenčnímu správci požadovaný příkaz, aby zaručila účinné zastupování žalobkyně pro účely regulace. V projednávaném případě sama ECB brání tomu, aby byla v rámci žalobkyně dodržována pravidla dohledu, která má kontrolovat.
- 31 Mimoto ECB uznala, že správní rada žalobkyně si zachovala postavení zástupce žalobkyně. ECB tak poskytla advokátovi zplnomocněnému její správní radou možnost předložit připomínky k návrhu rozhodnutí o odnětí licence žalobkyně.
- 32 ECB tyto argumenty ve své námitce nepřípustnosti odmítá.
- 33 Nejprve je nutno konstatovat, že rozhodnutím ze dne 17. února 2020 ECB odňala bankovní licenci žalobkyně. Od tohoto data již v zásadě není úvěrovou institucí ve smyslu nařízení č. 1024/2013, která podléhá obezřetnostnímu dohledu ze strany ECB. Vystává tedy otázka, zda žalobkyně může ve své současné situaci nadále platně tvrdit a dovolávat se povinností ECB z titulu jejích pravomocí v oblasti obezřetnostního dohledu. Je však nesporné, že v okamžiku, kdy ECB odmítla dát insolvenčnímu správci požadovaný pokyn, tedy dne 19. listopadu 2019, byla žalobkyně úvěrovou institucí. Je tedy třeba přezkoumat, zda se žalobkyně může domnívat, že ECB měla v tomto okamžiku pravomoc vyhovět její žádosti.
- 34 Úvodem je třeba poznamenat, že žalobkyně zakládá tento žalobní důvod v podstatě na čl. 4 odst. 1 písm. e) nařízení č. 1024/2013, na článcích 67 a 74 směrnice 2013/36 a na čl. 132¹ odst. 3 zákona o úvěrových institucích. Podle žalobkyně totiž tato ustanovení přiznávají ECB pravomoc nařídit požadovaný příkaz.
- 35 V tomto ohledu je třeba uvést, že v souladu s čl. 4 odst. 3 nařízení č. 1024/2013 ECB v rámci svých úkolů v oblasti obezřetnostního dohledu, jako jsou úkoly stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. e) uvedeného nařízení, uplatňuje všechna příslušná ustanovení práva Evropské unie, a pokud jsou těmito právními předpisy Unie směrnice, také vnitrostátní právní předpisy provádějící tyto směrnice.

– K nařízení č. 1024/2013

- 36 Článek 1 první pododstavec nařízení č. 1024/2013 stanoví, že „[t]ímto nařízením se ECB svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi, s cílem přispět k bezpečnosti a odolnosti úvěrových institucí a stabilitě finančního systému v rámci Unie a každého členského státu s plným ohledem na jednotu a integritu vnitřního trhu a řádnou péči o tuto jednotu a integritu, a to na základě rovného zacházení s úvěrovými institucemi s cílem předcházet regulatorní arbitráži“.
- 37 Článek 1 pátý pododstavec tohoto nařízení stanoví, že tímto nařízením „nejsou dotčeny působnost a související pravomoci příslušných orgánů zúčastněných členských států provádět úkoly v oblasti dohledu, které nejsou v [tomto] nařízení svěřeny ECB“.
- 38 V souladu s čl. 4 odst. 1 písm. e) téhož nařízení má „ECB v souladu s odstavcem 3 tohoto článku výlučnou pravomoc plnit ve vztahu ke všem úvěrovým institucím usazeným v zúčastněných členských státech následující úkoly pro účely obezřetnostního dohledu: [...] zajistit dodržování aktů uvedených v čl. 4 odst. 3 prvním pododstavci stanovujících požadavky, aby úvěrové instituce zavedly spolehlivé systémy správy a řízení, včetně požadavků na způsobilost a bezúhonnost osob odpovědných za řízení úvěrových institucí, procesy řízení rizik, mechanismy vnitřní kontroly, zásady a postupy odměňování a účinné interní postupy pro hodnocení kapitálové přiměřenosti, včetně modelů založených na interním ratingu“.

- 39 Zprvé znění tohoto ustanovení vymezuje rozsah obezřetnostního dohledu vykonávaného ECB, který nezahrnuje pravomoc tohoto orgánu udělovat pokyny, které nemají souvislost s uvedeným dohledem, jako jsou pokyny požadované žalobkyní, insolvenčnímu správci ustanovenému v souladu s vnitrostátním právem v rámci úpadkového řízení zahájeného vůči takové instituci, jako je žalobkyně, aby poskytl advokátovi správní rady takové instituce přístup do prostor, k informacím, zaměstnancům a zdrojům této instituce.
- 40 Pouhá skutečnost, že ECB je jediným orgánem pověřeným úkoly vyjmenovanými v čl. 4 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 ve vztahu ke „všem úvěrovým institucím“, v žádném případě neznamená, na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, že má ve vztahu k tzv. „významným“ úvěrovým institucím, a tedy institucím pod jejím přímým dohledem, jako je žalobkyně, širší pravomoc, než je pravomoc stanovená v čl. 4 odst. 1 písm. e) nařízení č. 1024/2013.
- 41 Je sice třeba připomenout, že článek 4 nařízení č. 1024/2013, nadepsaný „Úkoly svěřené ECB“, v odstavci 1 stanoví, že v rámci článku 6 tohoto nařízení má ECB „výlučnou pravomoc“ plnit pro účely obezřetnostního dohledu úkoly uvedené v tomto čl. 4 odst. 1 ve vztahu ke „všem“ úvěrovým institucím. Ze znění čl. 4 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 tak vyplývá, že ECB má výlučnou pravomoc plnit úkoly stanovené v tomto ustanovení ve vztahu ke všem těmto institucím, tedy jak „významným institucím“, tak „méně významným“ institucím (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. května 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, body 37 a 38).
- 42 Nicméně v kontextu čl. 4 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 ve spojení s čl. 6 odst. 4 až 6 téhož nařízení je rozdíl mezi oběma kategoriemi úvěrových institucí relevantní nikoliv, pokud jde o rozsah pravomocí ECB v oblasti obezřetnostního dohledu, ale pouze pro účely rozdělení úkolů mezi ECB a vnitrostátními orgány dohledu v rozsahu, v němž tyto orgány pomáhají ECB při plnění úkolů, které jí svěřuje uvedené nařízení, prostřednictvím decentralizovaného provádění některých těchto úkolů ve vztahu k méně významným úvěrovým institucím ve smyslu čl. 6 odst. 4 prvního pododstavce tohoto nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. května 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, bod 41).
- 43 Je totiž pravda, že podle čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 ECB plní své úkoly v rámci jednotného mechanismu dohledu sestávajícího z ECB a příslušných vnitrostátních orgánů a odpovídá za účinné a konzistentní fungování jednotného mechanismu dohledu (rozsudek ze dne 8. května 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, bod 39).
- 44 Příslušné vnitrostátní orgány podle čl. 6 odst. 6 nařízení č. 1024/2013 vykonávají v těchto souvislostech úkoly uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. b), d) až g) a i) tohoto nařízení a jsou odpovědné za tyto úkoly a za přijímání všech relevantních rozhodnutí v oblasti dohledu, pokud jde o úvěrové instituce uvedené v tomto čl. 6 odst. 4 prvním pododstavci, tj. instituce, které jsou podle kritérií uvedených v posledně zmíněném ustanovení „méně významné“ (rozsudek ze dne 8. května 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, bod 40). Tato úvaha však neplatí pro takové „významné“ úvěrové instituce, jako je žalobkyně, ve vztahu k nimž sama ECB přímo vykonává veškeré příslušné úkoly dohledu na základě čl. 6 odst. 5 písm. b) nařízení č. 1024/2013.
- 45 Relevantní ustanovení nařízení č. 1024/2013 však neprokazují, že úkoly dohledu svěřené ECB ve vztahu k „významným“ úvěrovým institucím zahrnují pravomoc vydávat pokyny, které nemají souvislost s těmito úkoly, insolvenčnímu správci, jako jsou pokyny požadované žalobkyní, jak bylo konstatováno v bodě 39 výše. Je rovněž zjevné, že znění těchto ustanovení neobsahuje žádný údaj o existenci takové pravomoci. Argument žalobkyně v tomto ohledu je tedy třeba zamítnout.
- 46 Zadruhé, pokud jde o účel nařízení č. 1024/2013 a jeho čl. 4 odst. 1 písm. e), je třeba nejprve uvést, že čl. 127 odst. 6 SFEU, který představuje právní základ, na kterém bylo přijato nařízení č. 1024/2013, stanoví, že Rada Evropské unie může ECB svěřit zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují

k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými a dalšími finančními institucemi, s výjimkou pojišťovacích podniků (rozsudek ze dne 2. října 2019, *Crédit mutuel Arkéa v. ECB*, C-152/18 P a C-153/18 P EU:C:2019:810, bod 52).

- 47 Je třeba dále uvést, že článek 127 SFEU je součástí kapitoly 2, nadepsané „Měnová politika“, hlavy VIII třetí části Smlouvy o FEU a stanoví cíle a základní úkoly Evropského systému centrálních bank (ESCB) a ECB (rozsudek ze dne 2. října 2019, *Crédit mutuel Arkéa v. ECB*, C-152/18 P a C-153/18 P, EU:C:2019:810, bod 54).
- 48 Plnění úkolů obezřetnostního bankovního dohledu uvedených v čl. 127 odst. 6 SFEU má za cíl zajistit bezpečnost a odolnost úvěrových institucí, zejména velkých úvěrových institucí a bankovních skupin, a přispívat tak k zajištění stability finančního systému Unie jako celku (rozsudek ze dne 2. října 2019, *Crédit mutuel Arkéa v. ECB*, C-152/18 P a C-153/18 P, EU:C:2019:810, bod 55).
- 49 Kromě toho je sledování těchto cílů výslovně uvedeno v bodech 16, 26, 30 a 65 odůvodnění nařízení č. 1024/2013, jakož i v čl. 1 prvním pododstavci tohoto nařízení (rozsudek ze dne 2. října 2019, *Crédit mutuel Arkéa v. ECB*, C-152/18 P a C-153/18 P, EU:C:2019:810, bod 56).
- 50 Z toho vyplývá, že obezřetnostní dohled vykonávaný ECB, na který se vztahuje nařízení č. 1024/2013, a zejména jeho čl. 4 odst. 1, má za cíl omezit specifická rizika související s hospodářskou a finanční stabilitou v eurozóně tím, že se zabrání zejména selhání úvěrové instituce. Pravomoc ECB plnit úkoly týkající se dohledu, které jsou jí svěřeny, je nezbytná k odhalování rizik ohrožujících životaschopnost bank a k tomu, aby ECB mohla banky žádat o přijetí potřebných opatření.
- 51 V projednávané věci se přitom žalobkyně nachází v úpadkovém řízení vedeném insolvenčním správcem v souladu s lotyšským právem a požadovaný pokyn, jehož jediným cílem je poskytnout advokátovi správní rady žalobkyně přístup do prostor, k informacím, zaměstnancům a zdrojům žalobkyně, nemůže přispět k řízení rizik, jejichž omezení je cílem nařízení č. 1024/2013. Požadovaný pokyn totiž nemá vliv na životaschopnost dotčené úvěrové instituce ani na hospodářskou či finanční stabilitu.
- 52 Je tedy zjevné, že znění relevantních ustanovení nařízení č. 1024/2013 ani jejich cíl, který se odráží zejména v právním základu uvedeného nařízení ve Smlouvě o FEU, ani jejich kontext neumožňují dospět k závěru, že přezkum žádosti správní rady žalobkyně směřující k tomu, aby ECB udělila insolvenčnímu správci požadovaný pokyn, spadal do pravomocí ECB.

– *Ke směrnici 2013/36*

- 53 V souladu s čl. 74 odst. 1 směrnice 2013/36 „[i]nstituce mají spolehlivé systémy správy a řízení, které zahrnují jasnou organizační strukturu s dobře vymezenými, transparentními a konzistentními odpovědnostmi, účinnými postupy pro identifikaci, řízení, sledování a hlášení rizik, jimž je nebo může být instituce vystavena, přiměřené mechanismy vnitřní kontroly, včetně řádné správy a účetních postupů, a zásady a postupy odměňování, které odpovídají náležitému a účinnému řízení rizik a podporují je“.
- 54 Podle čl. 67 odst. 1 písm. d) směrnice 2013/36 se tento článek použije mimo jiné tehdy, pokud „instituce nezavede systém správy a řízení požadovaný příslušnými orgány v souladu s vnitrostátními ustanoveními, jimiž se provádí článek 74 [uvedené směrnice]“. Z článku 67 odst. 2 písm. b) této směrnice vyplývá, že „[č]lenské státy zajistí, aby v případech uvedených v odstavci 1 správní sankce a jiná správní opatření, které lze použít, zahrnovaly alespoň: [...] příkaz, aby odpovědná fyzická nebo právnická osoba upustila od daného chování a vyvarovala se jeho opakování“.

- 55 Pokud jde o řízení úvěrových institucí, cíle směrnice 2013/36 jasně plynou z jejího odvodnění a zejména z bodů 53 a 54 odůvodnění (rozsudek ze dne 24. dubna 2018, Caisse régional de crédit agricole mutuel Alpes Provence a další v. ECB, T-133/16 až T-136/16, EU:T:2018:219, bod 73).
- 56 V bodě 53 odůvodnění směrnice 2013/36 je zdůrazněno, že „[n]edostatky ve správě a řízení společnosti v řadě institucí přispěly k nadměrnému a neopatrnému riskování v bankovním sektoru, které vedlo k selhání jednotlivých institucí a k systémovým problémům v členských státech i na celém světě [...]“ (rozsudek ze dne 24. dubna 2018, Caisse régional de crédit agricole mutuel Alpes Provence a další v. ECB, T-133/16 až T-136/16, EU:T:2018:219, bod 74).
- 57 V tomto ohledu zákonodárce v tomtéž bodě odůvodnění uvedl, že „[v] některých případech neexistence účinných kontrol a protivah v rámci institucí vyústila v nedostatečně účinný dohled nad rozhodováním vedení, což vedlo ke krátkodobé a nadměrně riskantní řídicí strategii“ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. dubna 2018, Caisse régional de crédit agricole mutuel Alpes Provence a další v. ECB, T-133/16 až T-136/16, EU:T:2018:219, bod 74).
- 58 Je třeba uvést, že cíle čl. 74 odst. 1 směrnice 2013/36 jsou podobné cílům nařízení č. 1024/2013. I když je tak ECB orgánem příslušným k tomu, aby se ujistila o dodržování tohoto ustanovení ve vztahu k žalobkyni, uvedené ustanovení rovněž nepřiznává ECB pravomoc k přijímání takových vyšetřovacích opatření, jako je požadovaný pokyn, takže předmět žádosti žalobkyně směřující k tomu, aby ECB nařídila insolvenčnímu správci jednat podle požadovaného pokynu, zjevně nespadá do pravomocí ECB. Jediným cílem žádosti správní rady žalobkyně je totiž ve skutečnosti umožnit uvedené radě disponovat finančními prostředky žalobkyně za účelem odměny jejich advokáta a mít přístup k dokumentům a informacím, které jí mají umožnit výkon práva být vyslechnuta a práva na účinný opravný prostředek. Tato žádost tedy nesouvisí s předmětem článku 74 směrnice 2013/36, který se týká řízení dotčené úvěrové instituce a zavedení náležitého a účinného řízení rizik v rámci uvedené instituce.
- 59 Článek 67 odst. 1 písm. d) a odst. 2 písm. b) směrnice 2013/36 nemůže výše uvedené zpochybnit. Z těchto ustanovení totiž zejména vyplývá, že v situaci, kdy instituce nezavedla mechanismy správy a řízení vyžadované příslušnými orgány v souladu s vnitrostátními ustanoveními provádějícími článek 74 téže směrnice, může orgán dohledu zejména vydat příkaz, kterým uloží odpovědné fyzické nebo právnické osobě, aby upustila od daného chování a vyvarovala se jeho opakování.
- 60 Za těchto podmínek nelze mít za to, že požadovaný pokyn spadá pod obezřetnostní dohled stanovený těmito ustanoveními, jejichž cílem je zejména omezit nadměrné přijetí rizik ze strany dotčené úvěrové instituce.

– *K lotyšskému zákonu o úvěrových institucích*

- 61 Podle žalobkyně má ECB, která je pověřena přímým dohledem nad ní od doby, kdy byla kvalifikována jako významná instituce, v projednávaném případě stejné pravomoci, jaké jsou svěřeny FKTK čl. 132¹ odst. 3 zákona o úvěrových institucích, který stanoví následující:

„V souladu s pravomocí stanovenou tímto zákonem je [FKTK] oprávněna kontrolovat činnosti insolvenčního správce a jejich soulad s omezeními stanovenými tímto zákonem. Za tímto účelem má zmocněnec [FKTK] právo seznámit se s veškerou dokumentací úvěrové instituce týkající se této úvěrové instituce, jakož i obdržet od insolvenčního správce vysvětlení a veškeré další užitečné informace týkající se úpadkového řízení úvěrové instituce.“

62 Jak bylo v podstatě uvedeno v bodě 35 výše, z čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 1024/2013 vyplývá toto:

„Pro účely plnění úkolů jí svěřených tímto nařízením a s cílem zajistit vysoké standardy dohledu uplatňuje ECB všechny příslušné právní předpisy Unie, a pokud jsou těmito právními předpisy Unie směrnice, také vnitrostátní právní předpisy provádějící tyto směrnice. Pokud jsou příslušnými právními předpisy Unie nařízení a pokud tato nařízení aktuálně členským státům výslovně umožňují různé varianty, měla by ECB uplatňovat také vnitrostátní právní předpisy, jimiž se tyto varianty provádějí.“

63 Je třeba uvést, že zákon o úvěrových institucích patří mezi lotyšské legislativní nástroje, jejichž cílem je provést směrnici 2013/36.

64 Z článku 132¹ odst. 3 zákona o úvěrových institucích ve spojení s relevantními ustanoveními nařízení č. 1024/2013 a směrnice 2013/36 přitom nevyplývá, že ECB přísluší, aby dala insolvenčnímu správci požadovaný pokyn. Úpadková řízení totiž spadají do pravomoci vnitrostátních orgánů, zejména pokud neexistují ustanovení, která by ECB takovou pravomoc svěřila.

65 Kromě toho tvrzení žalobkyně, podle kterého je její správní radě bráněno ve výkonu jejích povinností z důvodu odmítnutí insolvenčního správce obnovit přístup do jejích prostor a k jejím zdrojům, nemůže zpochybnit výše uvedené jednak s ohledem na nedostatek pravomoci ECB v tomto ohledu a jednak na povahu a účel probíhajícího úpadkového řízení vedeného proti žalobkyni. V souladu s čl. 2 odst. 1 bodu 47 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků a kterou se mění směrnice Rady 82/891/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU a 2013/36/EU a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 a (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2014, L 173, s. 190), se „běžným úpadkovým řízením“ rozumí „kolektivní úpadkové řízení, které zahrnuje částečný nebo úplný odprodej majetku dlužníka a jmenování likvidátora nebo správce, běžně použitelné na instituce podle vnitrostátního práva, ať už specifické pro uvedené instituce nebo obecně použitelné na jakoukoli fyzickou nebo právnickou osobu“.

66 Je tedy zjevné, že ani nařízení č. 1024/2013, ani směrnice 2013/36, či vnitrostátní právo nesvěřují ECB pravomoc dát insolvenčnímu správci požadovaný pokyn.

– *K rozsudku ze dne 5. listopadu 2019, ECB a další v Trasta Komercbanka a další (C-663/17 P, C-665/17 P a C-669/17 P)*

67 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého ECB porušila povinnosti vyplývající z rozsudku ze dne 5. listopadu 2019, ECB a další v Trasta Komercbanka a další (C-663/17 P, C-665/17 P a C-669/17 P, EU:C:2019:923), je třeba uvést, že se tento rozsudek týká soudní ochrany právnické osoby Trasta Komercbanka, která je úvěrová instituce, za zvláštních okolností, a sice že jmenovaný likvidátor odvolal procesní plnou moc advokáta zmocněného správní radou této instituce k podání žaloby k unijnímu soudu proti rozhodnutí o odnětí licence, které se týkalo této banky. Z uvedeného rozsudku v podstatě vyplývá, že s ohledem na právo na účinnou soudní ochranu zakotvené v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) nemohl unijní soud za těchto okolností zohlednit odvolání procesní plné moci dotčeného advokáta, a tudíž bylo třeba o žalobě rozhodnout.

68 V tomto ohledu Soudní dvůr připomněl v bodě 55 rozsudku ze dne 5. listopadu 2019, ECB a další v Trasta Komercbanka a další (C-663/17 P, C-665/17 P a C-669/17 P, EU:C:2019:923), že zásada účinné právní ochrany práv, která pro jednotlivce vyplývá z unijního práva, na kterou odkazuje čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU, představuje obecnou zásadu unijního práva vyplývající z ústavních

tradic společných členským státům. Tato zásada byla zakotvena v člancích 6 a 13 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950. Nyní je potvrzena v článku 47 Listiny.

- 69 Soudní dvůr měl dále za to, že účinná soudní ochrana takové právnické osoby, jako je Trasta Komerčbanka, jejíž povolení bylo odebráno rozhodnutím takového unijního orgánu, jako je ECB, které bylo přijato na základě takového unijního aktu, jako je nařízení č. 1024/2013, je zajištěna právem podat k unijnímu soudu žalobu na neplatnost uvedeného rozhodnutí, které této osobě plyne z čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU (v to tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. listopadu 2019, ECB a další v. Trasta Komerčbanka a další, C-663/17 P, C-665/17 P a C-669/17 P, EU:C:2019:923, bod 56).
- 70 V projednávané věci je přitom třeba mít za to, že ECB dodržela požadavky, které vyplývají z rozsudku ze dne 5. listopadu 2019, ECB a další v. Trasta Komerčbanka a další (C-663/17 P, C-665/17 P a C-669/17 P, EU:C:2019:923). Zaprvé po vyhlášení tohoto rozsudku ECB uznala, že správní rada žalobkyně ještě zastupovala žalobkyni pro účely podání žaloby proti rozhodnutí o odnětí licence. ECB tak namísto toho, aby obdržela pouze vyjádření insolvenčního správce, vyzvala rovněž v souladu s tímto rozsudkem Soudního dvora advokáta zmocněného správní radou žalobkyně, aby předložil vyjádření k návrhu rozhodnutí o odnětí licence žalobkyně. Zadruhé v dopise, který obsahoval rovněž odmítnutí ECB poskytnout insolvenčnímu správci požadovaný pokyn, ECB prodloužila lhůtu požadovanou advokátem zmocněným správní radou žalobkyně k předložení vyjádření. Zatřetí ECB v tomto dopise oznámila, že advokát zmocněný správní radou žalobkyně má přístup ke spisu týkajícímu se obezřetnostního dohledu (supervisory file). Argument žalobkyně, podle kterého ECB tím, že odmítla dát insolvenčnímu správci požadovaný pokyn, nezohlednila důsledky vyplývající z rozsudku ze dne 5. listopadu 2019, ECB a další v. Trasta Komerčbanka a další (C-663/17 P, C-665/17 P a C-669/17 P, EU:C:2019:923), je tedy zjevně neopodstatněný.
- 71 V každém případě však z ustálené judikatury vyplývá, že je případně na vnitrostátních orgánech členského státu, aby přijaly obecná nebo zvláštní opatření k zajištění dodržování unijního práva na svém území. Uvedené orgány musí, třebaže si zachovávají možnost volby opatření, která je třeba přijmout, dbát zejména na to, aby byla zajištěna plná účinnost práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva, včetně práva na účinnou soudní ochranu zakotveného v článku 47 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. června 2007, Jonkman a další, C-231/06 až C-233/06, EU:C:2007:373, bod 38 a citovaná judikatura).
- 72 V tomto ohledu je třeba uvést, že chybějící pravomoc ECB dát insolvenčnímu správci požadovaný pokyn *ipso facto* nezabavuje zúčastněné osoby, jako je žalobkyně, účinné soudní ochrany. Rozhodnutí přijímaná vnitrostátními orgány v kontextu úpadkového řízení, jako je řízení, které probíhá ve vztahu k žalobkyni, v odpovědi na případnou žádost o přístup k dokumentům, do prostor, k zaměstnancům nebo zdrojům dotčené úvěrové instituce totiž v zásadě podléhají přezkumu vnitrostátních soudů, které mohou Soudnímu dvoru případně předložit předběžné otázky na základě článku 267 SFEU v případě, že by se setkaly s obtížemi při výkladu nebo uplatňování unijního práva.
- 73 Z toho vyplývá, že ECB zjevně neměla pravomoc vyhovět žádosti správní rady žalobkyně, aby vydala požadovaný pokyn.

[omissis]

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (desátý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

- 2) **O návrhu Lotyšské republiky na vstup do řízení jako vedlejší účastnice není důvodné rozhodovat**
- 3) **Společnost PNB Banka AS ponese vlastní náklady řízení a uhradí náklady řízení vynaložené Evropskou centrální bankou (ECB), s výjimkou nákladů související s návrhem na vstup vedlejší účastnice do řízení.**
- 4) **Společnost PNB Banka, ECB a Lotyšská republika ponесou každá vlastní náklady řízení související s návrhem na vstup vedlejší účastnice do řízení**

V Lucemburku dne 12. března 2021.

Vedoucí soudní kanceláře
E. Coulon

Předseda
A. Kornezov